

Ve vzduchu je nebezpečí

„Je čas vyrazit. Pojd'. Máme před sebou dlouhou cestu!“ svěřil jsem se se svými starostmi alespoň tomu oslíkovi a povzdechl si. „Kdybych věděl, kde se Ježíš narodil, nebo kdybych aspoň věděl o někom, kdo by o tom mohl něco vědět.“

Rozloučil jsem se s tou ženou: „Velmi jsi mi v mém pátrání po Ježíšově narození pomohla, i když – pravda – místo, kde se narodil, ještě neznám.“

Žena se usmála: „Rádo se stalo. Jen jdi pěkně za svým oslíkem a on ti ukáže správný směr. Šťastnou cestu a nezapomeň ji připravovat Pánu!“

Tak se také stalo. Oslík vyrazil směrem k Jeruzalému a já běžel za ním jako... osel.

Co se to děje? Vždyť on šel stále pomaleji a několikrát se dokonce úplně zastavil. Nevypadal unaveně, spíš ustrašeně. Také já jsem zneklidněl. Něco bylo ve vzduchu. Opatrně jsem vytáhl nůž, rozhlédl se na všechny strany a tiše našlapoval. Byl jsem připravený každou chvíli vyrazit do útoku.

Když jsem za zatáčkou uviděl malou osadu, spadl mi kámen ze srdce. Tam budeme v bezpečí. Osel ale zůstal stát.

Přemlouval jsem ho, tlačil, tahal, jen aby udělal aspoň krok. Pak se ozvalo hlasité volání: „Stůj! Polož všechno, co neseš, před sebe na zem.“ Obstoupilo nás několik celníků a římských vojáků. Jeden z nich – asi velitel – se mě začal vyptávat: „Přicházíš ze severu a to je podezřelé. Jak se jmenuješ? Jsi přítel římského císaře? U koho jsi minulou noc bydlel? Mluv!“

Jedna otázka střídala druhou a já ani nestíhal odpovídat. „Jsem Lukáš. Lékař a vážený občan z Antiochie. Mám na starosti důležité pátrání. Hledám místo, kde se narodil Ježíš z Nazareta.“ zabručel jsem nevlídně. Rysy ve velitelově tváři se uvolnily a on najednou přátelsky povídá: „Já jsem také křesťan. Pojd' se mnou. Můžeš přespat u mě. O Ježíšově narození bych chtěl sám vědět více.“